

TÆT PÅ ØRESUND

*Taarbæk havn 150 år · Taarbæk Sejlklub 75 år
Et jubilæumsskrift*

I 1946 tog Taarbæk Sejlklub hul på en vigtig tradition, som stadig bliver holdt i hævd, nemlig afviklingen af seniormesterskabet. Konceptet var et andet dengang, for mesterskabet blev gennemført over 10 aftener i august måned. Foruden klubbens egne 2 juniorbåde blev der også lånt både fra Skovshoved Sejlklub. Det første år blev det til en hård dyst mellem Poul Broen og Børge Jacobi, hvor sidstnævnte løb af med sejren.

Med det gode resultat fra havnefesten i 1946 var sejlklubben i 1947 i stand til at indkøbe den tredje juniorbåd i flåden, J81 Snude, i Odense. Mandsmod og hår på brystet manglede medlemmerne ikke, for Snude blev bragt hjem til Taarbæk for egne sejl og oven i købet timet så fint, at den anløb Taarbæk Havn på standerhejsningsdagen lige da standeren skulle til at gå til tops.

Den nye juniorbåd var i høj grad tiltrængt, for i 1947 var antallet af juniorer oppe på 62, hvoraf de 12 var førere.

Klubben kommer ud af sit første årti

I 1949 kunne Taarbæk Sejlklub fejre sit første jubilæum, stadig med formand V. A. Olsen ved roret. Selvom tingene gik slag i slag derudaf med stadig flere senior- og juniormedlemmer, var der alligevel presserende problemer at tage sig af. Klubben havde gennemlevet sine første 10 år uden et klubhus. Klubbens aktiviteter havde været henvist til Taarbæk Kros lokaler, og når det havde med juniorarbejdet at gøre, til privaten hos Christian Nielsen og hans kone Astrid. Så vidt vides var arrangementet med Christian Nielsen til stor glæde for både juniorer og ham selv. Men det ændrede naturligvis ikke ved, at der var hårdt brug for et klubhus. Klubbens bestyrelse havde længe været i hårde forhandlinger med Lyngby-Taarbæk Kommune. Blandt

andet var muligheden for et klubhus på kommunens plads foran Taarbæk Skole blevet drøftet, men det blev ikke til noget. Selvom det var et alvorligt problem at stå uden tag over hovedet skulle der alligevel gå endnu 9 år inden klubben i 1958 fik sit eget klubhus. Indtil da var man stadig henvist til Taarbæk Kro og Christian Niensens kælder.

Taarbæk Sejlklubs 10 års jubilæum blev fejret med udgivelse af et jubilæumsskrift på sejlklubbens fødselsdag den 24. januar. Standerhejsningen fandt sted den 15. maj, og om aftenen var der middag for medlemmerne på Taarbæk Kro med underholdning af Ole Monty og Knud Pheiffer. Derudover fandt to særlige begivenheder sted på dagen: Klubbens formand V. A. Olsen blev udnævnt til æresmedlem af Taarbæk Sejlklub, og en nybygget juniorbåd blev søsat fra slæbestedet i det nordlige bassin. Juniorbåden var ikke klubbens egen. Den var blevet bygget af to energiske juniorer, Henning Schuldt og Finn Sølling-Jørgensen til dem selv.

Den 30. – 31. juli blev der afholdt havnefest og kapsejlad ud for havnen. Ikke mindst kapsejladen blev

Henning Schuldt og Finn Sølling-Jørgensen
med deres nybyggede juniorbåd.

et tilløbsstykke ud over det sædvanlige, da ikke færre end 65 både startede på linjen, og 28 af dem var juniorbåde. Det var et af de største juniorbådsfelter, der længe havde været samlet på Sundet.

I løbet af 1949 udskiftede klubben juniorbåden J56 med J60, som klubben havde købt af Skovshoved Sejlklub for 2.200 kroner. Endvidere blev der traditionen tro afholdt seniormesterskab, som det år blev vundet af Ib Trock-Jansen.

I 1950 var det tid til generationsskifte i Taarbæk Sejlklubs bestyrelse. Efter 11 år som formand valgte gas- og vandmester V. A. Olsen ved generalforsamlingen den 3. maj at træde tilbage. På trods af sin indledende skepsis over formandshvervet havde Olsen drevet klubben flot igennem de første 10 år af klubbens levetid. Olsen blev afløst af den navnkundige og mangeårige formand Christian Nielsen. Efter generalforsamlingen bestod bestyrelsen herefter af:

Formand: Christian Nielsen

Næstformand: Poul Lindemark Jørgensen

Sekretær: Mogens Köhl

Kasserer: Poul Broen

Menigt medlem: Ole Ring

Menigt medlem: Knud Hartvig Andersen

Suppleant: Frank Christensen

Suppleant: Søren Vittov

Revisor: Børge Jacobi

Revisorsuppleant: Jørgen Rudolph

I de første 10 år af klubbens levetid havde den haft sin del af udfordringer at slås med, særligt krigen, ringe medlemstilslutning i den første tid, men også den omstændighed at man drev en klub uden et klubhus. Ser man tilbage kan man dog alligevel ikke undgå at få det indtryk, at det var en stærk klub, der var godt rustet til at gå fremtiden i møde.

Taarbæk Sejlklub når teenagealderen

Hvis man googler begrebet teenagealderen på internettet kommer der ord op som identitetskrise, lavt selvværd og præstationsangst. Så måske er overskriften ikke helt velvalgt, for det var i hvertfald ikke de problemer, Taarbæk Sejlklub døjede med i 1950'erne. Det var tvært imod i den periode, hvor klubben for alvor begyndte at begå sig på kapsejlsbanerne. Taarbæk Havn var i 1950'erne hjemhavn for en stor flåde af Nordiske Krydsere som dominerede kapsejlsbanerne i denne klasse.

I 1957 gennemførte Brian VII, med V. A. Olsen som skipper og ejer, Sjælland Rundt som hurtigste båd med en omsejlingstid på 43 timer og 29 sekunder. I 1959 var det Christian Nielsen i CAN III's tur til at tage sejren med en tid på 53 timer og 45 minutter, blandt andet foran den senere OL sølvvinder i Drage, Axel Holm. Det fortæller måske lidt om den status krydsersejlerne fra Taarbæk nød, at Christian Nielsen fik tilnavnet Krydsradmiralen. Successen på kapsej-

Christian Niensens CAN III med spiller i frisk vind.

Optimistkapsejlads i Taarbæk i 1958.

ladsbanerne var dog ikke kun begrænset til Nordiske Krydsere, for også juniorbådene og folkebådene begyndte i den periode at bide fra sig. Det var i det hele taget i denne periode, at Taarbæk Sejlklub så småt indtrådte i hvad mange kalder klubbens storhedstid.

En fortælling fra juniortiden

Sejlklubbens nuværende formand, Jens Stephensen, fortæller her om sin søgrønne ungdom for mange mange år siden.

I vinteren 1953 lå de 3 Taarbæk Juniorbåde Snip, Snap og Snude på havnen og manglede nye unge mennesker til at overtage som båds-mænd. Der skulle ikke meget til, før skolekammeraterne Jim Hartvig Andersen og tvillingebrødrene Karl og Jens Stephensen lod sig overtale til at tage jobbet. "Vi var egentlig ikke særlig gamle, havde lige taget vores førerprøve, men vi var ivrige og selvsikre. Og så var der faktisk et hul i kongerækken, der skulle udfyldes. Desuden

var det også nødvendigt at få orden på sagerne, for der var en stor tilgang af små juniorer fra de børnerige familier i byen, som krævede, at materiellet var i orden, og at der var førere til at undervise.

Det blev gode og lærerige år, hvor vi lærte glæden ved at blive våde og håndtere de små, men velsejlende både.

Verden åbnede sig. Man kunne for eksempel sejle helt til Hven, hvor de gamle teglværker endnu lå forladt ved Nordborg. Ideen var at lokke en veninde med ind i de gamle ringovne, ind under skorstenene, hvor man på en højlys forårsdag kunne se stjernerne, fordi soden i det lange skorstensrør spiste alt sollyset. Det lykkedes desværre aldrig at få pigerne med derind. De havde nok troet, at vi havde andre hensiger. Anyways, det var også en drengeting at kravle rundt i alle de gamle murbrokker. Nu er det hele revet ned.

Jeg har et gammelt billede fra netop Nordborg fra en tidlig morgen hvor Karl, just hjemkommen fra en

Karl leder morgenbønnen en søndag i Nordborg.

Christian Nielsen "Rarberg" eller "Krydser-admiralen" i færd med at lægge nyt dæk på en af klubbens juniorbåde.

aspirantrejse til Marokko, forsøger at lære juniorflokkene den rette måde at bede morgenbøn på muhammedansk. Allerede dengang med kasket og læg mærke til de muslimske vanter. I dag ville han have fået en Fatwa på halsen.

Jeg fik ansvaret for en gammel Juniorbåd, J42, som stod i temmelig dårlig stand oppe i indkørslen hos sejlklubbens formand, Christian Nielsen. Jeg brugte en hel vinter sammen med ham på at fikse den op igen. Han havde en kælder med udgang til Øresund, hvor man kunne gå og snedkerere på alle tider af døgnet. Familien Nielsen var vant til at have ungt besøg og hyggede sig med de ivrige unge. Båden var fra 1940 så der var en del rådne ender der skulle skiftes. Og så kom afrensning, slibning og maling med blyhvidt, isoleringspatent og endelig den fine, fine lak olie maling. Lysegrøn som et forårs bøgetræ. Så smukt så smukt og ens fingre var i måneder derefter mærket med tjære og farverester, umulige at skrubbe

af. Men det gav jo også en god erfaring i, at der faktisk ikke var ret meget, man ikke kunne lave med sine hænder.

Bror Karl fik ansvaret for J81, en smuk lakeret Juniorbåd bygget i spruce, mens vores ven Jim renoverede den mørkeblå J60. De tre meget unge båds-mænd for klubbådene Snip, Snap og Snude var ikke til at skyde igennem på havnen i de år.

Men erkendt, det var ikke gået uden hjælp fra klubbens formand Christian Nielsen, som uden at mase på fik os ledet i den rigtige retning og sikrede, at vi undgik de værste bommerter, som unge både-byggerlærlinge ellers dratter i.

Christian var en elskelig formand med stor interesse for sine medmennesker og godt tag på det praktiske. Og så sejlede han selv den Nordiske Krydser CAN III – Sundets flotteste bådtype. Han blev kaldt for krydseradmiralen eller Rarberg, når man mente, at han var uden for hørevidde. Og med god grund, for han var både en eminent sejler, og så var han meget meget rar.

14 år gamle drog vi hjemmefra før Sankt Hans og kom først hjem lige før skolen startede. Så havde vi været Danmark rundt og ringet hjem 3 gange. Der var ikke så mange lystsejlere dengang og folk tog sig pænt af os, når vi forkomne og våde anløb havnene rundt omkring. Jeg smagte spiritus for første gang. En hel flaske brombærvin til 1 krone og 50 hos købmanden på Thurø. Det skulle lige prøves og blev drukket sammen med en dåse "Spagetti a la Napili" (Plumrose med mange hilsener!) Det var ikke nogen rar oplevelse, dagen derpå! Men dyrt, for budgettet for sådan en sommerferie var på cirka 35 kroner. Jeg kan stadig huske Kanal Cafeen i Gilleleje. Vi stod uden for og var så sultne så sultne og på spisekortet havde de klar suppe til 75 øre! Den snuppede vi, men da café mutter så vores appetit og tydelige mangel på

patent kuren. Strakt op i faldet som bugen frem og sejlet blev smukt og det kunne straks mærkes på roret hvor lugterigheden forsvandt. Men det var nok sidste gang at man kunne lave den øvelse med det gamle sejl.

Og tankerne kunne man bare lade flyve. Om alle de steder man kunne sejle hen. Og hvor lille verden var, når man havde en båd. Om alt det man skulle blive til og opleve. Med eller uden båd. Og om jordomsejleren Joshua Slocum som fik besøg af Sydafrikas præsident, Paul Kruger, i Durban. Præsidenten var medlem af The Flat Earth Society, som med bibelen i hånden advokerede for at jorden var flad. "De har sejlet rundt om jorden siger De! De mener vel at De har sejlet *rundt om på* jorden?" Kaptajn Slocums bog, *Sailing Round the World* var en del af vores yndlingslektüre!

Men sådan må det være. Jorden er rund. Man kan se det i klart vejr når man ser fyrene forsvinde under horisonten. Og vi sejler jo rundt om på jorden. Og er i gang med det. Just nu!

Når månen var væk kunne man ikke se sejlene mere, men man kunne mærke på rorpinden, og bådens krængning, at alt var ok. The man machine interface!! Manden og maskinen.

Jo, jeg følte mig meget ældre end jeg var. På vej mod 15 var jeg stadig 2 år ældre end de to sovende under ruffet. Og dermed ansvarlig!! Men også med en klar fornemmelse af, at være i fuldstændig kontrol. Ikke kun over båden, men over livet, omgivelserne og fremtiden. Berusende. Og spændende.

Lyset var ved at komme tilbage og kysten ned langs Langeland begyndte at tage farver. Granerne bag ved Hov Fyr var sorte, men markerne sydpå selvlysede gule. Og den svage vind tog en duft af jord og land med sig. Vinden var begyndt at løje, men tokosten stod klar lige i stævnen, så det var tid til at purre

syvsoverne ud. Med the på termokanden og de tre ostehapser vi havde smurt aftenen før. Nu skulle de to unge tage krydset ned til Lohals, mens den gamle (!) fik sig en lur. Men hvem kan sove når solen står op og man kan høre fuglene synge inde i land. Og kan man nu være sikker på, at de ikke går fejl af fyrbøjen syd for Frankeklint eller endnu værre, forvilder sig ind over den lumske Smørstakke grund overfor Peter Michaels sommerhus. De er jo så unge og uerfarne! Så hellere holde sig vågen og nyde det.

Klokken var 7 da vi vendte sidste gang før indløbet til Lohals. Færgeren fra Sydfyenske Dampskibsselskab var lige kommet ind fra Korsør og der var folk på kajen med trækvogne og cykler for at tage imod. En enkelt kutter stod ud med sin karakteristiske Tuxham-Tuxham-Tuxham dunken (eller var det en Grenå diesel?). Bøgetræerne stod stadig lyst grønne i morgenlyset, og man kunne høre båndsaften fra bådebyggeriet nord for havnen. Børn og piger i lyse kjoler. Og der skulle ligge en bager lige bag købmands-

En af klubbens juniorbåde med Kronborg om styrbord.

handelen på havnen! Kan man mærke duften af frisk morgenbrød monstro? Smukt. Smukt!

Her mange mange år efter står den sejlads stadig skarpt i erindringen. Lohals i morgensol må være et af de smukkeste steder på jorden. Sådan må der gerne se ud i paradisi!"

Storhedstiden

De fleste vil nok mene at Taarbæk Sejlklubs storhedsperiode, både som klub og på kapsejladbanerne var i 1950'erne, 1960'erne og 1970'erne. Når medlemmer, der oplevede og var en del af den periode, fortæller om den, er det som om at det var en tid, hvor alt kunne lade sig gøre, klubbens medlemmer vandt hvad de stillede op i, og hvor en taarbækker kunne lukke munden på en hvilken som helst udenbys sejler ved at synge "Hvem var det der vandt idag, det var dem fra Taarbæk af".

I 1960'erne begyndte der at ske en vis udskiftning af de privatejede både i Taarbæk Havn. Folkebådene var stadig i havnen i stort tal, som med årene voksede yderligere, men de mange Nordiske Krydsere, med hvem klubben havde været så dominerende, blev efterhånden skiftet ud med den nye LA-Krydser og så kom der store moderne havkrydsere til. Søren "Verdensmester" Nielsen havde længe gerne villet have en moderne havkrydser, der skulle opfylde forskellige krav fra hans side. Inden vi går videre er det nok værd lige at spinde en lille krølle over tilnavnet Verdensmester. Historien går på at Søren Nielsen altid gerne ville have været verdensmester, men desværre aldrig rigtig blev det. Velinformerede kilder fra det Jyske har fortalt, at han i provinsen gik under navnet Søren "Hængerøv", men det er nok den evindelige kamp mellem Jyderne og Kjøvenhavnerne.

To gange bådedåb i Taarbæk. Den 21. juni 1961 blev 2 nye havkrydsere døbt. Søren "Verdensmester" Niensens nye Molich One Design kom til at hedde Jettebeth III og Henry Hansens LA-Krydser To-Lose. Jettebeth III havde et par uger forinden sejlet en tredje plads overalt hjem til klubben under Sjælland rundt.

Tilbage til historien, for Søren Nielsen havde været i kontakt med flere engelske konstruktører, men han syntes at de var alt for gammeldags i deres design. Til sidst kørte han til Hundested hos Poul Molich for at tale lidt med ham om emnet, og det viste sig, at Poul Molich gik og arbejdede med et design lige efter Søren Niensens hoved. I 1960 blev der bestilt 5 nye Molich One Design (MOD) havkrydsere hos Poul Molich til levering i maj-juni 1961. De 4 af dem gik til nogle af de mest kendte havkapsejlere herhjemme: Søren Nielsen fra Taarbæk, Hans Albrecht fra Skovshoved, Erik Laursen fra Horsens og en til Poul Molich selv. Det var et projekt som med stor entusiasme blev hilst velkommen herhjemme, da Danmark i mange år havde haltet efter på designfronten.

I løbet af de kommende år skulle antallet af LA-Krydsere i havnen komme til at vokse støt.

LA-Krydseren kan idag forekomme som et levn fra en svunden tid, men dengang havde den mange kvaliteter og fordele: Det var en af de mest moderne og visionære kapsejladsbåde, man kunne få herhjemme, den var relativt billig at anskaffe og den var både billig og nem at vedligeholde, da LA-Krydseren var en af de første serieproducerede både i glasfiber.

LA-Krydserens fulde potentiale dengang forstås bedre hvis man læser om tilblivelsen af LA-Krydsernes klasse-organisation. I Sejl og Motor Bladet kunne man læse, at der var blevet dannet en klasseorganisation for LA-Krydseren, som primært havde til formål at bevare den som familiebåd og modarbejde at det blev en rendyrket kapsejladsmaskine.

Den store lyst til nye investeringer på bådfronten smittede også af på juniorerne. De skulle også have det godt, og Søren Nielsen, som på daværende tidspunkt var bestyrelsesmedlem i klubben, satte det som sit mål, at juniorernes både aldrig måtte blive ældre end 6 år. De skulle have det bedste og det nyeste, så de kunne begå sig ordentligt på kapsejladbanerne. Derfor blev der købt helt nye optimerede Juniorbåde fra Benny Rasmussens Bådebyggeri i Horsens. Målet om resultater på kapsejladbanerne lykkedes, og de sidste to Juniorbåde blev købt i 1964 og 1965. De nye gode både var medvirkende til, at juniorer fra Taarbæk nu blev dominerende ved kapsejladser, for i 1965 vandt Jan Kjeldsen, Bo Hansen og Jørgen Ring Landsstævnet, og i 1966 var det Niels Bolt Jørgensen, som vandt Landsjuniorstævnet for Juniorbåde.

Allerede i 1963 blev Søren Nielsens Jettebeth III og Hans Albrechts Diana II sat til salg. Søren Nielsen og Hans Albrecht havde bestilt to nye og større havkrydsere, designet af Sparkmann & Stephens i USA og bygget hos Aage Walsted på Thurø. De to nye havkrydsere kom til at hedde Jettebeth IV og Diana III. Begge sejlere havde markeret sig flot i deres

Christian Nielsens LA-Krydser CAN IV. Lidt af en helvedesmaskine da den kom frem.

Søren Nielsen i havn med Jettebeth III efter at være kommet i mål på distancesejladserne Kiel-Horsens. I prædikestolen sidder formanden for Horsens Sejlklub og byder velkommen.

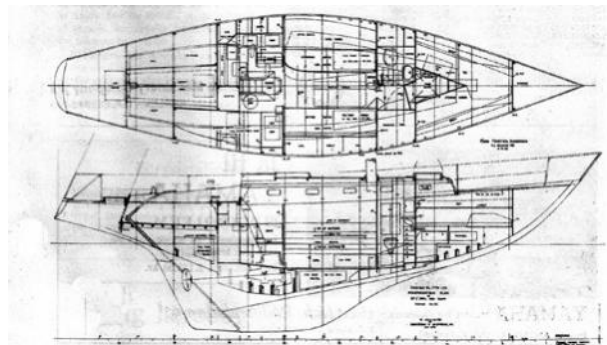
MOD'ere, men det skulle blive i disse to nybygninger at de rigtig kom til at spille en rolle på den internationale scene.

De to identiske havkrydsere blev leveret i 1964 og allerede første år blev det til en første plads for Diana og en anden plads for Jettebeth til Skaw Race. Det var en flot start, men det skulle blive bedre i 1965, da de to både rigtig slog igennem. Her vandt Hans Albrecht den prestigefyldte One Ton Cup i Frankrig, mens Søren Nielsen løb med overaltsejren og kongepokalen ved Gotland Rundt.

Anskaffelsen af de nye moderne havkrydsere betød også lidt af et boust for juniorafdelingen, for med de nye både fik juniorerne mulighed for at lære at sejle så store både. Det var en helt unik chance for træning, som kun de færreste juniorer i landet kunne drømme om.

Jettebeth IV på bådudstillingen i Forum.

Søren Niensens havkrydser Jettebeth IV, tegnet af Sparkmann & Stephens og bygget af Aage Walsted.

Det første klubhus

I 1958 fik Taarbæk Sejlklub omsider sit første klubhus efter i næsten 20 år at have været hjemløs. Klubben fik af Lyngby-Taarbæk Kommune stillet den gamle skolebarak ved Becksvej, idag bedst kendt som "Barakken", til rådighed. Taarbæk Skole var lige blevet udvidet med sin tredje fløj, som overflødiggjorde brugen af Barakken som skolestue. Barakken var oprindeligt blevet bygget under første verdenskrig og efter at have fungeret som skolestue i en hel del år trængte den til en kærlig hånd. Huset blev stadig varmet op med to gamle brændeovne og der kom vand ned fra taget. Efter overtagelsen blev en istandsættelse igangsat, som kostede klubben 7.000 kroner. Brændeovnene blev blandt andet "moderniseret" ved at der blev lagt petroleumsovne ind i brændeovnene, som så fik påfyldt 15 liter petroleum med jævne mellemrum. Et lille køkken blev også installeret efter overtagelsen, men et toilet blev det aldrig til. Mangel på ordentlige toiletfaciliteter resulterede efter sigende i et heftigt rend frem og tilbage fra havnen, når der var fester i klubhuset.

Indvielsen af det nye klubhus fandt sted den 23. august 1958.

Klubhuset blev flittigt brugt til klubbens mange aktiviteter, herunder en månedlig foredragsaften hvor temaet kunne variere lige fra krysolitudgravninger i Grønland, film- og billedaften til kokkekursus og lad os lige blive ved kokkekurset et øjeblik.

Kønsrollerne og fordelingen af de huslige pligter i hjemmet var selvfølgelig noget anderledes i 60'erne end idag, og dengang kunne man ikke forvente, at en mand kunne lave mad. Men hvad gjorde en stor stærk havkapsejler, når han var på søen uden assistance

fra en kvindelig hånd. Taarbæk Sejlklub kom med løsningen i 1962, hvor der blev arrangeret kokkekursus en gang om ugen i et halv år. Man havde fra klubbens side "tænkt sig at adskillige medlemmer ville være glade for at få kendskab til elementær madlavning til brug i forbindelse med deltagelse i havkapsejlads". Indbydelsen blev trykt i Taarbæk Sejlklubs spalte i det landsdækkende Sejl og Motor. Det vides ikke, hvordan kurset gik, men det er alligevel svært at slippe scenen fra filmen Amatører til Søs, hvor der trænes madlavning i høj søgang i en hængekøje.

Det føste klubhus "Barakken". De mange ølkasser er ikke rester fra en fest, men skal bruges som scene til juniorrevyen.

Pinsetur på Hven. Trine, Anette, Kit, Pia, Margrethe og Stine.

Optimistkapsejls i Taarbæk i 1958.

Juniorrevyerne

I 1960'erne var et fast indslag i klubbens aktivitetskalender den årlige juniorrevy i klubhuset Barakken.

Revyerne blev ledet af juniorleder Søren Garp Møller med foreningen T.S.J.A.R.O.F.O som drivende kraft. Den noget lange forkortelse stod for Taarbæk Sejlklubs Junior Afdelings Revue- og Fest Originaler. Hvis juniorrevyerne nogensinde skulle blive genoptaget kunne man overveje at indføre en forkortelse for forkortelsen.

Søren Garp Møller var en meget habil musiker og det havde han ikke fra fremmede. Hans far, Asger, var jazzmusiker på Bellevue Strandhotel og på Bakken og startede i øvrigt også Skovshoved Sejlklubs optimistjolle-afdeling.

Første år blev det en mindre revy, men succesen var så stor, at det skulle gentages, og der blev opsat revyen "Den Flyvende Taarbækker", blandt andet med en parodi af Melodi Grand Prix.

Revyen blev en bragende succes og tiltrak et publikum på hen ved 100 personer pr. aften. I Jørgen Rings gamle regnskaber fra juniorrevyen kan det læses, at der over 3 forestillinger blev drukket 10 kasser øl af 50 stk. under de 3 pauser af hver et kvarter. Det kan næsten ikke være andet end fra varmen i det overfyldte hus, at den sunde og natulige tørst kom. Det gode var, at overskuddet gik til juniorafdelingen, og at juniorrevyen nok aldrig ville løbe tør for materialer til konstruktion af scenen, se billedet på side 55.

Den store succes havde også sin pris. Pladsen var trang i Barakken, og der var derfor ikke plads til koret, som bestod af ældre juniorer. Problemet blev løst ved, at koret forinden havde indspillet sit repertoire på en gammel båndafspiller. Båndafspilleren var af ældre dato og brugte i kassetten ikke plasticbånd men derimod ståltråd som havde det med at knække med

Juniorer på scenen til juniorrevyen.

jævne mellemrum. Det var dog ikke værre end at det kunne laves med et råbåndsknob og så måtte publikum finde sig i at lyden gav et ordentligt hop når man kom til et stykke med råbåndsknob.

Den sidste revy var den længste og største. Den hed "Sjælland Rundt på 80 Minutter", og gjorde naturligvis, på en venskabelig måde, grin med mange af de dygtige sejlere fra Taarbæk, der deltog i Sjælland Rundt.

25 års jubilæum

I 1964 fejrede Taarbæk Sejlklub sit 25 års jubilæum. Det blev fejret med reception i klubhuset og et stort jubilæumsstævne den 5. – 6. september. Sejl og Motors udsendte rapporter kunne berette, at der grundet jubilæet hvilede en helt særlig stemning i byen: "Hele den hyggelige fiskerby var smykket med en flagallé fra S til N, og desuden flagedes der fra et utal af private huse og forretninger".

Jubilæumsstævnet blev et kæmpe tilløbsstykke med over 250 deltagende båd og joller herunder Dra-

ger, Knarr, Folkebåde, LA-Krydsere, privat- og klubejede Juniorbåde og 8 forskellige jollekladser. Taarbæk Sejlklub løb af med sejren i Drage, Folkebåd og LA-Krydsere, og det blev til en andenplads i Knarr klassen.

Om aftenen var der stor fest for 350 personer på Bellevue Strandhotel hvor klubbens formand Christian Nielsen fik overrakt Dansk Idrætsforbunds Ærestegn i Guld af Dansk Idrætsforbunds formand grosserer Gudmund Schack. I anledning af jubilæet forærede Lyngby-Taarbæk Kommune klubben en ny juniorbåd, som blev døbt Snehvide. Sejl og Motors udsendte kunne runde sin artikel af med at berette: "Det havde været et jubilæum både til lands og til vands, som man sent ville glemme".

Den 29. august og 13. september 1964 var Taarbæk Sejlklub vært ved The Larchmont Yacht Club Cup, der blev sejlet som holdsejlads i Folkebåde. Klubben havde året forinden vundet pokalen og havde derfor forpligtelsen til at arrangere stævnet i 1964. Taarbæks hold bestod af Ole Ring i Pulje III, Peter Michael Laursen i Tine og Christian Nielsen i Karina. På trods af det stærke hold blev det "kun" til sølv og Rungsted Kyst Sejlklub løb af med sejren. Men der var nu ingen grund til at have ondt af Taarbækkerne, for klubben lå bestemt ikke på den lade side, hvad resultater angår. Aage Birch, Poul Lindemark Jørgensen og Niels Marcussen vandt europamesterskabet for Drager i Cannes og Dragon Gold Cup i Travemünde, og Peter Michael Laursen vandt Folkebådenes Guld pokal under øresundsugen. Det var bestemt bedrifter man måtte tage hatten af for, da de to bådklasser var nogle af de mest konkurrenceprægede på den tid.

De gode resultater udmøntede sig også i en fin presseomtale, og da BT's læsere i 1965 skulle pege på årets bedste sportspræstation var Peter Michael en af kandidaterne.

Peter Michael i FD 307 Tine ved Øresundsugen i 1964.
Foto: John Stæhr - Imagesfile.com

Peter Michael Laursen, Aage Birch og Paul Elvstrøm sammen med Dronning Anne Marie til præmieuddelingen ved KDY's 100 års jubilæum i 1966.

Nyt klubhus på havnen

Pladsen havde længe været trang i Barakken. Det fremgik med alt tydelighed i en notits fra 1962 i Sejl og Motor, som dengang fungerede som klubblad for landets sejlklubber. I notitsen inviterede Taarbæk Sejlklub sine medlemmer til fastelavnsfest i klubhuset:

Fastelavnsfest for seniorerne

Fastelavnsfest for seniorerne vil i år blive afholdt lørdag d. 24. februar kl. 19.00 i klubhuset. Der vil blive serveret middag, og for at sætte lidt kolorit på aftenen vil vi – i lighed med sidste år – bede alle vore medlemmer om at maskere sig efter bedste evne – det bemærkes, at det kun gælder ansigtet, da klubhusets størrelse ikke tillader afholdelse af større karneval. Deltagelse i festlighederne bedes venligst meldt til Bellevue 204 eller 148. – Vel mødt og på gensyn.

Kommercerådet.

Til 25 års jubilæet i 1964 var klubbens største ønske til politikerne i kommunen et klubhus på havnen, og endelig i 1965 skete det, at Taarbæk Sejlklub fik overladt det nuværende klubhus på havnen. Klubhuset blev overdraget i den stand, det befandt sig, og den var ikke særlig god. Der havde ikke været gjort noget ved huset i umindelige tider, rumfordelingen var en helt anden end i dag, så huset fremstod meget mørkt og klamt. Vindfanget, hvor vi har indgangspartiet idag, havde fungeret som iskiosk og huset havde heller ikke kælder, men istedet en lille garage under huset forbundet med havnen via en rampe. De hængsler man kan se i kælderen i dag er fra porten til garagen.

Klubben havde fået 50.000 kroner af Lyngby-Taarbæk Kommune til renoveringen af huset, men sejlklubbens budget beløb sig til 125.000 kroner. Det betød, at der ikke blev råd til professionelle hånd-

værkere, med mindre det var strengt nødvendigt, så pengene i stedet kunne bruges på materialer. Klubben fik samlet en mindre hær af frivillige medlemmer til at ombygge klubhuset, og den første mandag i december 1966 gik man igang.

Der blev arbejdet hver mandag og onsdag efter arbejde samt hver weekend. Klokken 22.00 kom klubbens damer ned til det arbejdende folk med øl og smørrebrød, og sådan gik det derudaf indtil huset stod færdigt. Ole Wester arbejdede på det tidspunkt på Henri Hansens tegnestue, og inden ombygningen startede lavede de et projekt for, hvordan klubhuset skulle ende med at se ud.

Alle frivillige blev inddelt i arbejdsgrupper alt efter deres uddannelse eller hvordan de havde hænderne skruet sammen, således at tømrerne og sned-

Nogle af de yngre medlemmer igang med at hugge ud til kælderdøren.

kerne røg i tømrergruppen, ingeniører og vvs-folk i vvs gruppen etc. Klubbens daværende formand Poul Lindemark Jørgensen havde ikke nogen håndværksmæssig baggrund, men var til gengæld særdeles god til at rydde op og holde orden. Derfor stod han i spidsen for oprydningsholdet. Oprydningsholdets imponerende effektivitet gav fra tid til anden anledning til lidt problemer. Ole Wester og Jørgen Ring kan fortælle, at når de stod og arbejdede med noget og et øjeblik lagde et stykke værktøj fra sig for at måle op, var værktøjet væk da de vendte sig om efter det igen. De fandt hurtigt ud af, at det ikke var dem, der forlagte værktøjet, men at det var oprydningsholdet, der havde være på spil.

Helt galt kunne det være gået, da man lavede åbningen ud til verandaen. Den havde før været et lukket rum med en lille dør, men for at verandaen kunne blive en del af klublokaet, valgte man at rive væggen ned. Da væggen var bærende, havde de lagt en stor jernbjælke ind i åbningen understøttet af stiladser, så hele gavlen ikke ville styrte sammen. Den skulle hvile på stiladserne nogen tid for at sættes sig ordenligt, men da håndværkerne kom ned næste dag var stiladserne pillet ned og lagt på plads. Det var et under, at hele gavlen med den østvendte altan ikke var styret sammen. Men hvem havde været så ubetænksomme at pakke stiladserne sammen? Det var det effektive oprydningshold, der troede, at det var på grund af sjusk at stiladserne stadig stod og flød.

Ole Wester har også fortalt om hvordan det gik til, at der kom loft op i klublokalet. Ole var i tømrergruppen sammen med Søren Rassau og Preben Frederiksen. En fredag eftermiddag stod de tre i klubhuset og arbejdede, da Poul Lindemark kiggede forbi. Han fortalte dem, at de kunne holde fri i weekenden, hvis de kunne nå at bygge loftet til næste dag. Tømrergruppen stillede som betingelse, at de kunne bestille passende

forplejning fra Taarbæk Kro på Poul Lindemarks regning. Lindemark var vist ikke helt overbevist om, at de kunne nå det, så han gik med på betingelsen, forudsat at loftet altså ville være færdigt. Med Poul Lindemark ude af døren lagde tømrergruppen en slagplan: en mand stod på gulvet og skar loftsbrædder, mens de to andre stod på stiladserne og satte dem op, efterhånden som de blev skåret. I bedste samlebandsmetode gik arbejdet raskt derud af, og selv Henry Ford ville have været stolt. De havde i øvrigt ikke mere travlt end at der blev bestilt stor middag fra kroen, de dyreste vine og den bedste mad naturligvis. Næste morgen da Lindemark dukkede op igen, var Ole, Søren og Preben lige blevet færdige med loftet og sad på verandaen og nød en velfortjent øl. Poul Lindemark var meget imponeret over det flotte

Henry Hansen og Christian Nielsen arbejder i juniorrummet.

Taarbæk Sejlklubs formænd gennem tiderne

1938-1950

Viggo A. Olsen

1950-1965

Christian Nielsen

1965-1977

Poul Lindemark

1977-1981

Mogens Rosenløv

1981-1983

Lars Heilesen

1983-1990

Karen Petersen

1990-1996

Karsten Møller-Hansen

1996-2003

Stina Frank

2003-2006

John Petersen

2006-2008

Christian Thaulow

2008-2012

Henrik Asmussen

2012-

Jens Stephensen